

- 2) Czy rozporządzenie (WE) nr 882/2004 przyznaje prawo do odwołania się od decyzji wydanej przez urzędowego lekarza weterynarii na podstawie art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 854/2004, zgodnie z którą mięso z tuszy nie nadaje się do spożycia przez ludzi, a jeśli tak, to czym należy kierować się przy ocenie zasadności decyzji wydanej przez urzędowego lekarza weterynarii w ramach postępowania odwoławczego w takim przypadku?

- (¹) Rozporządzenie (WE) nr 854/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczególne przepisy dotyczące organizacji urzędowych kontroli w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. 2004, L 139, s. 206).
- (²) Rozporządzenie (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz.U. 2004, L 165, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 6 czerwca 2019 r. w sprawie T-399/17,
Dalli/Komisja, wniesione w dniu 16 sierpnia 2019 r. przez Johna Dalliego**

(Sprawa C-615/19 P)

(2019/C 328/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: John Dalli (przedstawiciele: L. Levi, avocate, S. Rodrigues, avocat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i uznanie żądań wnoszącego odwołanie w sprawie T-399/17 za dopuszczalne i zasadne, a w konsekwencji nakazanie:
 - naprawienia szkody, a przede wszystkim zadośćuczynienia za krzywdę, którą można oszacować tymczasowo na kwotę 1 000 000 EUR;
 - obciążenia całością kosztów postępowania drugiej strony postępowania;
- nakazanie Komisji Europejskiej pokrycia w całości kosztów zarówno postępowania odwoławczego jak i postępowania w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

W pierwszym zarzucie wnoszący odwołanie podnosi liczne naruszenia prawa, w szczególności naruszenie obowiązku uzasadnienia i przeinaczenie akt sprawy poprzez oddalenie zarzutu pierwszego dotyczącego niezgodności z prawem decyzji o wszczęciu dochodzenia.

Po drugie wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył prawo poprzez oddalenie zarzutu drugiego dotyczącego błędów w charakterystyce dochodzenia i niezgodnego z prawem rozszerzenia dochodzenia.

Po trzecie, wnoszący odwołanie podnosi przeinaczenie dowodów i naruszenie prawa do obrony w wyroku Sądu, w którym oddalono zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasad regulujących gromadzenie dowodów oraz przeinaczenia i sfalszowania dowodów.

Po czwarte, wnoszący odwołanie zarzuca przeinaczenie oczywistego znaczenia okoliczności faktycznych i dowodów oraz naruszenie prawa poprzez oddalenie przez Sąd zarzutu czwartego dotyczącego naruszenia prawa do obrony, art. 4 decyzji Komisji 1999/396 (¹) oraz art. 18 instrukcji OLAF-u.

Po piąte, wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi naruszenie prawa poprzez naruszenie ciążącego na nim obowiązku uzasadnienia i przeinaczenie dowodów poprzez oddalenie zarzutu piątego dotyczącego naruszenia art. 11 ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 1073/1999 (²) i art. 13 ust. 5 regulaminu Komitetu Nadzoru.

Po szóste, wnoszący odwołanie podnosi liczne naruszenia prawa i przeinaczenia dowodów w wyroku Sądu, w którym oddalono zarzut szósty dotyczący naruszenia zasady domniemania niewinności, art. 8 rozporządzenia nr 1073/1999 i art. 339 TFUE oraz prawa do ochrony danych osobowych.

W siódmym i ostatnim zarzucie wnoszący odwołanie podnosi przeinaczenie oczywistego sensu skargi i dowodów oraz naruszenie prawa poprzez stwierdzenie przez Sąd, że wnoszący odwołanie nie wykazał istnienia krzywdy.

-
- (¹) 1999/396/WE, EWWiS, Euratom: Decyzja Komisji z dnia 2 czerwca 1999 r. dotycząca zasad i warunków dochodzeń wewnętrznych w odniesieniu do przeciwdziałania nadużyciom finansowym, korupcji i wszelkim nielegalnym działaniom godzącym w interesy Wspólnoty (Dz.U. 1999, L 149, s. 57).
- (²) Rozporządzenie nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) (Dz.U. 1999, L 136, s. 1).
-